

Eefje

Eefje

door

Greta De Nil

Tekeningen

Miek Sysmans

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Miek Sysmans
ISBN: 9789402137255
© 2015 Greta De Nil

Dankbetuiging

Met dank aan mijn dochter Martine Adams die me van bij het begin gesteund heeft en me met raad en daad heeft bijgestaan. Met dank aan Catherine Van de Velde, Chris De Nil, Kris de Bièvres, Anke Krause, en Kris Keymeulen voor het beoordelen, het nalezen en de vele goede tips. Zonder hen was ik er nooit toe gekomen dit verhaal uit te geven. Ook dank ik van harte Hans Vereyken en Herwig Vereyken voor de vele computerlessen die ik nodig had om de lay-out van dit boek tot stand te brengen. Bij hen kon ik steeds terecht met mijn vragen. Uiteraard ben ik ook Miek Sysmans erg dankbaar voor de mooie tekeningen.

Inhoud

Het geschenk van aartsengel Michaël	7
Iedereen is boos	17
Het Wollekasteel	21
Eefje	27
Het vissenmeer	35
Een dag op school	41
De Kristalberg	44
Elfjes en de lente	49
De Maanfee	55
De Wolleberg	65
Ben	73
Naar de engelengard	79
De Groene Rivier	84
Juf Beatrijs doet haar beklag	91
Het sprookjespaleis	97
Eefje en Ben	106
De wens komt uit	113
Met z'n allen naar zee	117
De laatste schooldag	123
Het geheimzinnige pad	127

HET GESCHENK VAN AARTSENGEL MICHAËL

Papa is nu al een hele tijd weg. Eefje weet niet goed hoe lang, maar toen papa er nog was, was alles leuk. Toen zat ze nog bij Juf Sandy in de klas en nu is ze bij Juf Beatrijs. Juf Sandy was lief, maar Juf Beatrijs kijkt altijd boos en ze praat zo hard. Zou papa nu altijd wegblijven? Aan mama kan ze dat niet vragen. Mama begint dan te wenen en Eefje wordt met een boze stem weggestuurd. Zoveel vragen stellen moet dan wel erg stout zijn, besluit Eefje. Misschien is papa wel weggegaan omdat hij haar niet meer wilde hebben omdat ze zo dikwijls stout is! Eefje doet nu haar uiterste best om braaf te zijn, anders gaat mama misschien ook nog weg. Als ze heel braaf is, wordt mama wel weer blij.

De pop, Poppemie, heeft ondertussen al een hele uitleg gedaan tegen moeder Eefje, die maar met één oor geluisterd heeft.

‘Kom Poppemie,’ zegt Eefje erg ongeduldig, ‘praat nu niet zoveel en ga braaf spelen. Ik moet ook nog voor je zusje en voor het eten zorgen.’ Zonder erbij na te denken zet Eefje de pop

hardhandig een eindje verder tussen een hoop blokken. Papa blijft door haar hoofdje spelen en afwezig kijkt ze naar Bollemie, de babypop die, half aangekleed, op de mat ligt. Bollemie heeft ook geen papa net als zij, stelt Eefje vast, maar Bollemie heeft nooit een papa gehad en zij wel... maar papa is weg.

Vanuit de keuken houdt mama een oogje op haar dochttertje. Niet dat Eefje zoveel verkeerde dingen doet, dat zeker niet.

Nu Eefje op de mat met haar poppen zit te spelen, is alles zoals het moet. Eefje speelt echter niet zo dikwijls, veel meer zit ze gewoon door het raam naar buiten te staren en daar maakt mama zich zorgen over. Eefje zou meer moeten spelen. Eefje is zo'n raar kind geworden. Ze is zo stil. Zou ze haar papa zo erg missen? Ja, soms maakt mama zich echt zorgen om Eefje, maar door het vele werk geraken die zorgen altijd vlug op de achtergrond.

'Kom Eefje, het eten is klaar,' roept mama.

Gewillig staat Eefje op en zet zich aan tafel. Ze denkt nog steeds aan papa, zou ze het nog een laatste keer durven vragen of papa nog terugkomt? Ze twijfelt. Ondertussen worstelt ze met mes en vork in haar bordje. Floep, daar gaat de aardappel op de grond.

'Kind, kijk toch uit!' Mama is boos en staat zuchtend op om de aardappel op te ruimen. Eefje wil wel helpen en maakt aanstalten om op te staan.

'Blijf nu zitten, kind, en eet voort.'

Onhandig neemt Eefje haar mes en vork om opnieuw de strijd aan te binden met de inhoud van haar bord. Naar papa vragen kan ze nu wel vergeten.

De aardappel is opgeruimd en mama eet nu ook haastig voort. Nog steeds boos kijkt ze Eefje aan, maar ze zegt niets meer. Eefje zegt ook niets. Ze lijkt alleen nog wat kleiner dan ze al is en doet haar uiterste best om nu alles goed te doen. Eigenlijk heeft

ze een beetje buikpijn en geen zin meer om te eten, maar één blik op mama's boze gezicht doet haar toch maar besluiten haar bord leeg te eten.

Na de maaltijd moet Eefje haar speelgoed opruimen, dan haar tandjes poetsen en naar bed, dat weet ze, zo gaat het elke avond.

Ze legt haar poppen in de doos die als poppenbed dienst doet en dekt ze toe. Tot slot krijgen ze nog een vermaning over wat ze daarnet uitgespookt hebben en een vluchtige zoen. Alles is nu klaar. Eefje voelt zich al een beetje beter, en rent naar de trap. In haar haast en met de aardappel en papa nog in haar hoofd, heeft Eefje de blokken niet meer zien liggen... Bij de trap staat mama al ongeduldig te wachten. Eefje schiet vlug onder mama's arm door naar boven om haar tandjes te poetsen en zich uit te kleden. Mama ruimt ondertussen haar eigen kamer op. Dan loopt ze nog even naar beneden om te zien of alles in orde is en als mama daarna terug boven komt, moet zij in haar bedje liggen. Geen getreuzel, zoveel weet Eefje wel.

‘Eefje, je hebt de blokken niet opgeruimd,’ klinkt een boze stem van beneden. ‘Kom maar terug naar beneden en maak je werk af.’

Eefje schrikt, de blokken heeft ze zeker over het hoofd gezien en nu

heeft ze mama weer boos gemaakt. Eefje haast zich naar beneden om haar werk af te maken en daarbij ontwijkt ze zoveel mogelijk de boze blik van haar mama.

Tien minuten later ligt ze dan toch in haar bedje. Mama komt nog even langs voor een vluchtige kus en dan is ze alleen.

Haar buikje doet pijn. Ze voelt zich verdrietig. Mama is beneden en is boos. Papa is weg. Traag vloeien er een paar tranen over haar wangen. Eefje draait zich op haar zij. Met opgetrokken knietjes en gekruiste armpjes doet ze haar oogjes toe om te slapen, maar Klaas Vaak wil niet komen.

Aan de rand van het plafond ziet ze opeens iets glinsteren. Het is een klein, glanzend, gouden vlokje dat naar beneden dwarrelt. En er komen steeds meer van die vlokjes naar beneden. Ze twinkelen als de lichtjes van de kerstboom. Eefje kijkt geboeid en vergeet even haar verdriet. Er komen nog meer kleine, glinsterende lichtjes, en nog en nog! Als de glitterkens beneden zijn, zetten ze zich netjes op een rijtje, eerst rechtop, daarna maken ze ook liggende lijntjes. Ze vormen een figuur... precies zoals bij een ladder, een ladder, ja dat is het! En de ladder wordt steeds maar hoger en hoger en hoger.

Geboeid kijkt ze naar de glinsterende, flikkerende ladder die nu al door het plafond en door het dak groeit, recht de hemel in, zo ver dat ze het niet meer kan zien. Dat moet zeker een toverladder zijn, besluit Eefje verwonderd, hoe spannend. Ze heeft een toverladder in haar kamertje! Ze kan niet ophouden ernaar te kijken! Straks komen er misschien ook kabouters en feeën...

Er komt iemand langs de toverladder naar beneden, wie zou dat kunnen zijn? Nieuwsgierig kijkt ze toe